

На продовольчих ринках з відміною системи регульованого розподілу продовольства виник інститут приватних посередників. На кожному з продовольчих ринків значення посередницьких структур різне, але безумовно, воно постійно зростає. При цьому приватний посередник не є однорідним – це й індивідуальні посередники, які оперують незначними партіями продовольства, й неорганізовані посередники, які закупають худобу в підсобних господарствах населення для подальшої переробки та перепродажу та багато інших. Крім таких малих посередників, які у великій кількості приходять на ринок і так само швидко зникають, вже з'явилась значна кількість посередницьких фірм, які сформували за останні роки позитивну репутацію та відоме ім'я. Окремі з них не обмежуються локальними та національними ринками, а оперують значними партіями на зовнішньому ринку, інші вдало поєднують виробничу та посередницьку діяльність [3, с.130].

Значно розвинулась діяльність посередників на ринку продукції призначеної для кінцевого споживання. Підприємства роздрібної торгівлі та громадського харчування раніше за інших відреагували на зміну економічних умов. В цій сфері першими почали з'являтися установи з приватною сферою власності, які значно диверсифікували канали постачання продовольчих ресурсів і скоротили значення традиційних каналів. В даний час по окремим видам продовольства (таким як продукти переробки молока, хлібопродукти тощо) посередники монополізували їх постачання, а також наростили ввезення готових продуктів з-за меж області. Так, біля 60% кондитерських виробів, 40% молокопродуктів, 10-15% хлібобулочних виробів, що реалізуються через посередницьку мережу Вінницької області є ввезеними з інших регіонів України.

Постійно відбувається удосконалення посередницьких структур на території регіону, виникають нові сучасні форми торгівлі: створюються широкі мережі універсальних та спеціалізованих магазинів та закладів громадського харчування, які функціонують під однією торгівельною маркою (наприклад, мережі магазинів "Корона", "Дастор", "Сільпо"), здійснюється об'єднання посередницьких структур із підприємствами переробних галузей (виробнича компанія "КМТ", концерн "Укрпромінвест").

Висновки. Досягнення на практиці пропорційності і збалансованості продовольчого забезпечення потреб регіону досягається через управлінську діяльність регіональних органів влади. Зважаючи на ту обставину, що основні форми регулювання в регіоні (правове, адміністративне, бюджетне, інвестиційної та інноваційної діяльності, планування і прогнозування, зовнішньоекономічне, податкове) здійснюють різні органи і різного підпорядкування є сенс об'єднати їх в єдину структуру-департамент регуляторної політики по функціональній ознаці. В функції зазначеного органу слід покласти фундаментальні завдання здійснення єдиної регуляторної політики в регіоні:

- метрологічне забезпечення комплексного застосування механізму регулювання виробництва продовольчих товарів в регіоні;
- моніторинг процесів регулювання по всьому сектору виробничо-господарської діяльності регіону, включаючи процеси обміну і реалізації продукції;
- внесення пропозицій до бюджетів усіх рівнів, прогнозів, планів, науково-технічних програм щодо досягнення пропорційності і комплексності розвитку продовольчого комплексу регіону.

Література

1. Дорогунцов С.І., Данилишин Б.М., Лисецький А.С. та інші. Перспективи економічного розвитку України: проблеми, пошук, впровадження. – К.: РВПС НАН України, 1999. – 179 с.
2. Лисецький А.С. Продовольча безпека України: теорія, методологія, емпіричний аналіз. – Київ: Оріони, 2006. – 374 с.
3. Поліщук О.А. Тенденції та динамічні характеристики розвитку і розміщення споживчого ринку в регіоні // Науковий вісник Національного аграрного університету. – К. – 2006. – Вип. 97. – С. 129-132.

СУЧАСНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ЛІЗИНГОВИМИ ОПЕРАЦІЯМИ В АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Остапенко С.О.

Науковий керівник: асистент Поліщук О.А.

В статті розглядається сучасні особливості управління лізинговими операціями та окреслені шляхи вдосконалення організаційно-економічного механізму лізингових операцій в аграрній сфері економіки.

Постановка проблеми. Україна стала на шлях глибоких соціально-економічних перетворень, де провідне місце посідають фінансово-кредитні відносини. Однак високі темпи зростання цін, невпорядкованість податкової системи, масова несплата податків і платежів, дефіцит кредитних ресурсів і занадто високі процентні ставки, зменшують надходження коштів до бюджету, а також до суб'єктів господарювання. Внаслідок цього фонди накопичення і споживання мають тенденцію до неухильного скорочення і подальшого знецінення. Інвестиційна і інноваційна діяльність у виробничих сферах через відсутність належних внутрішніх накопичень і довгострокових банківських кредитів зводяться нанівець. Для того, щоб дійсно поживити підприємницьку діяльність, забезпечити процеси економічного оновлення і розширеного відтворення, слід впроваджувати нові для економіки нашої країни методи оновлення матеріальної бази і модернізації основних

фондів підприємств різних форм власності. Одним із таких методів є лізинг. Лізингові операції є новими для України, а необхідність їх вирішення впливає з потреби активізації інвестиційної діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження ролі лізингових операцій знайшли відображення в сучасних працях вітчизняних та зарубіжних економістів. Серед українських вчених, слід назвати праці А. Алімова, А. Гальчинського, Н. Гончарової, Б. Данилишиного, Ю. Деревського, Б. Малицького, В. Міщенко, А. Поддєрьогіна, О. Радіоненка, М. Селехмана, О. Кухленко, та інших. Серед зарубіжних авторів слід назвати праці В. Хойера, Р. Гаррода, Дж. Шмуклера, І. Шумпетера та інших.

Метою дослідження є окреслення шляхів вдосконалення організаційно-економічного механізму лізингових операцій в аграрній сфері економіки.

Виклад основного матеріалу. Лізинг має певну схожість з банківським кредитом, який надається у формі на придбання основних фондів. Разом з тим між банківським кредитом і лізингом є певні відмінності (табл. 1).

Лізинг є організаційною формою підприємницької діяльності, що включає відносини власності та інвестування, особливу систему господарювання, різноманітні форми прояву.

Вінницька область є традиційно аграрним регіоном України. Враховуючи географічне положення та кліматичні умови, аграрний сектор регіону належить до високо привабливого щодо інвестування та програми соціально-економічного розвитку визнаний пріоритетним. В Україні прослідковується постійний розвиток ринку лізингового кредитування, про що свідчить постійний ріст пропозиції, а, відповідно, попиту на лізинговий кредит.

Таблиця 1

Порівняльна характеристика банківського та лізингового кредиту

Ознаки	Банківський кредит	Лізинг
Ступінь фінансування основних фондів	Фінансує 85% вартості придбаних основних фондів	Фінансує 100% придбаних основних фондів
Забезпечення	Кредитор вимагає ліквідної застави вартістю не менше ніж 150% вартості кредиту	Заставою є сам об'єкт лізингу. За умови, що лізингова компанія отримує банківський кредит на придбання об'єкта лізингу, потрібна застава в розмірі лише 150% суми банківського кредиту
Право власності кредитора на об'єкт лізингу	Зберігає за собою заставне майно до повного погашення позики	Лізингоодержувач стає власником узятого в оренду майна тільки після закінчення строку договору та повної оплати лізингових платежів
Форма надання	У грошовій формі	У товарній або товарно-грошовій: за зворотного лізингу
Спосіб погашення боргу	У грошовій формі	У грошовій, товарній або змішаній формах
Розмір плати	Відсотки за кредит + сума основного боргу	Плата за банківський кредит + вартість основних фондів + лізингова маржа (прибуток лізингової компанії)

Ринок лізингового кредитування особливо швидко почав розвиватись в останні 3-4 роки, так з 2003 по 2007 р. вартість укладених лізингових угод зростає в 9 разів, що в першу чергу свідчить про ефективні дії держави, про збільшення іноземних інвестицій. Подібний ріст може продовжуватись тільки за тієї умови, що в Україну буде вкладатись хоча б та сама кількість, що і сьогодні, але на нашу думку при такій інфляції (12-14%) і при прогнозованому її рості збільшення інвестицій не можливе. Саме тому потрібно рішуче боротись з інфляцією для подальшого зростання економіки і з нею лізингового кредитування.

Іноземні експерти оцінюють щорічний обсяг лізингових послуг в Україні в 300 млн. дол. США. Аналіз нинішнього стану лізингового ринку показує, що в більшості випадків предметом лізингу є: транспортні засоби; сільгосптехніка; офісне і банківське обладнання; обладнання для промисловості.

Ринок лізингових послуг в Україні сьогодні демонструє явно виражену тенденцію до залежності від імпорту. Так, понад 80% лізингових операцій здійснюються за договорами міжнародного лізингу. Основними причинами цього є прийнятні умови нерезидентів України за такими показниками як термін лізингу, розмір передоплати, а також те, що закордонні компанії є класичними фінансовими посередниками і, на відміну від українських, не заробляють на самому предметі лізингу.

Висновки. Якісному проведенню лізингових операцій перешкоджає низький рівень якості отриманої техніки, некомплектність поставок на етапі укладання лізингових договорів, проблеми після продажно-взаємодії продавця та лізингоодержувача з приводу гарантій технічної придатності техніки. У цьому зв'язку у договір купівлі-продажу доцільно включити пункт про обов'язки постачальника у випадку виявлення прихованих дефектів, а на лізингодавця або продавця слід покласти обов'язки, які повинні бути законодавчо закріплені, щодо виконання ремонтів, які виникли не з вини лізинго-одержувача, протягом усього строку використання майна. У такий спосіб, можна забезпечити більш якісну організацію лізингових відносин, який наведений на рис. 1.

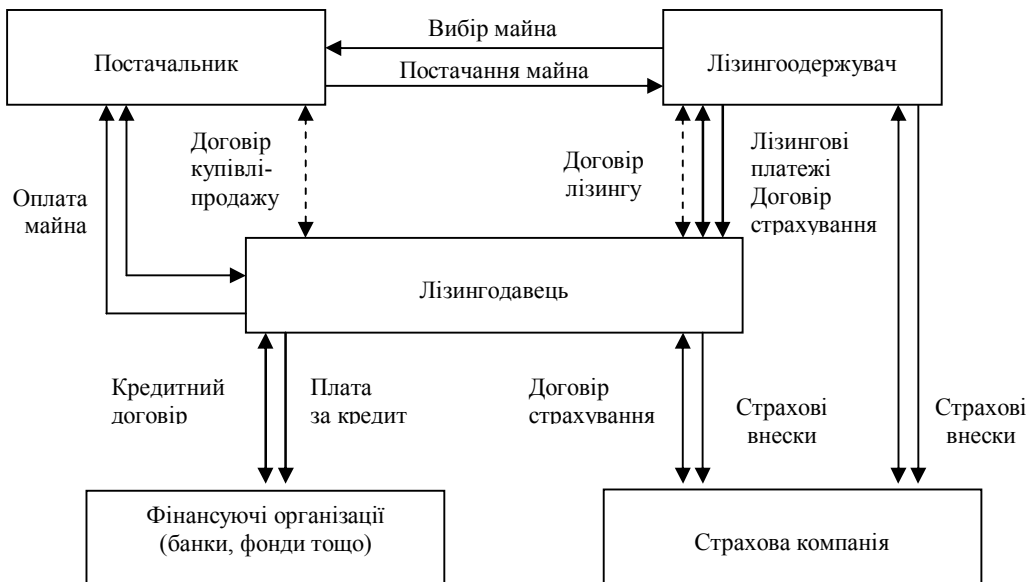

Рис. 1. Механізм організації лізингових відносин

Активне впровадження лізингу може дати відчутний поштовх структурній реальному сектору економіки, оновленню основних фондів, розвитку малого та середнього бізнесу, індустріалізації виробництва. Проведення лізингових операцій що вимагає від лізингодержувачів одномоментного витрачання великих фінансових ресурсів на придбання основних засобів. Лізинг є ефективним способом реалізації продукції підприємств, що виготовляють основні засоби, за рахунок чого зростають вимоги виробництва. Тому лізинг як вид інвестування та реалізації продукції досить поширений у усьому світі.

Література

1. Горемыкин В.А. Основы технологии лизинговых операций. – М., - 2000. – 512 ст.
2. Селехман М. Визначення параметрів лізингових угод // Вісник НБУ. – 2006. - №6, с49-50.
3. Статистичний щорічник Вінниччини за 2007 рік. – В.: Головне управління статистики у Вінницькій області, 2008.

АКТИВІЗАЦІЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ПРОЦЕСІ ІНТЕНСИВНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Кахно М.М.

Науковий керівник: д.е.н., проф. Мазур А.Г.

Розглядаються особливості управління інноваційними процесами в аграрному секторі економіки, та напрямки інноваційної діяльності для підприємств АПК.

Постановка проблеми. Орієнтація на інноваційний шлях розвитку народного господарства України передбачає активізацію інноваційних процесів в усіх його галузях, і перш за все в АПК. Адже ринкову економіку неможливо уявити без постійного оновлення техніки і технології виробництва, випуску нових товарів і розширення асортименту, впровадження прогресивних методів організації і управління – всього того, що ми називаємо інноваціями. Загальна ж оцінка інноваційної діяльності за останній час зменшилась, оскільки вони втрачають інноваційний потенціал, який вони мали в минулі роки. На підприємствах усіх галузей промисловості простежується зниження інноваційної діяльності, пов'язаної з введенням прогресивних технологічних процесів, створенням зразків нових типів техніки. В останні роки в Україні не тільки створюється невелика кількість нових прогресивних зразків техніки, але й знижується експорт високотехнологічних товарів, що не узгоджується з тенденціями розвитку світової економіки. Тому сьогодні велика увага повинна приділятися вивченню, формуванню та реалізації пріоритетних напрямків інноваційної діяльності, серед яких можна виділити і стимулювання розвитку вітчизняного агропромислового комплексу, але підприємства, для підвищення своєї конкурентоспроможності, повинні також самостійно проводити індивідуальну діяльність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження ролі інновацій в економічній системі знайшли одне з провідних місць в сучасних працях вітчизняних та зарубіжних економістів. Серед українських вчених, слід назвати праці А. Алімова, Ю. Бажана, А. Гальчинського, В. Геєця, Б. Данилишина, Л. Дейнеко, М. Долішнього, Е. Зіня, О. Кухленко, А. Лисецького, Б. Малицького та інших. Серед зарубіжних авторів слід назвати праці С. Валдайцева, Р. Гаррода, Дж. Шмуклера та інших.